

**Blackmon, Orville Kenneth
Alexander**

Trooper

8th Reconnaissance Regiment

14th Canadian Hussars

Royal Canadian Armoured Corps

H/14356

Orville Kenneth Alexander Blackmon, roepnaam Ken, is geboren op dinsdag 9 december 1924 in Stratford, Ontario, Canada. Zoon van John Francis Blackmon en Mary Ellen Blackmon, die getrouwd zijn op 1 juli 1916 in Owen Sound, Ontario. Verder bestaat het gezin uit de twee broers Clifford Albert en Jarfield Theodore en één zus, Amelia Gwendolyn Victoria Stephens. Het gezin heeft een boerderij en woont in Owen Sound, Ontario, Canada. Als geloofsovertuiging behoren ze tot de Presbyterian Church. Op 4-jarige leeftijd gaat Orville naar school en op 15-jarige leeftijd verlaat hij de school om financiële redenen. Hij gaat werken in de meubelindustrie bij Owen Sound Furniture Factory. Dit doet hij een jaar en vervolgt zijn maatschappelijke carrière in Hamilton bij Tool and Die Factory en bij de Own Sound Nut and Bolt Factory. 1,5 jaar lang vervaardigt hij bouten en moeren. Daarna gaat hij werken bij Patterson Steamship Co., als matroos op een stoomboot bij Fort William.

Dit doet hij zes maanden lang totdat hij zich aanmeldt, op 18-jarige leeftijd, bij het Canadese leger op 16 september 1943 in Winnipeg, Manitoba, West Canada. Hij wordt ingedeeld bij het Canadian Armoured Corps in Winnipeg, Manitoba, Canada. Bij zijn aanmelding geeft hij aan

dat hij trouwplannen heeft met Marie Elizabeth Cosgrave uit Fort William, Ontario.

Orville leest graag detectives en western magazines en vindt allerlei soorten muziek leuk. Drinkt af en toe een paar glazen alcohol en vindt de meeste sporten mooi. Ook bewerkt hij graag hout, maar geeft aan dat hij daar de laatste tijd niet veel meer aan heeft gedaan. Hij wil graag bij de tanks, net zoals zijn zwager en wil graag chauffeur worden. Orville heeft blauwe ogen, blond haar en een lengte van 1.72 meter en weegt 61,8 kilogram. Op zijn linker elleboog heeft hij een litteken.

Op 4 oktober 1943 verlaat Orville Winnipeg om naar het Basic Training Centre in Brampton te gaan voor zijn verdere militaire training. Daar blijft hij tot 6 december en meldt zich een dag later bij #3 Canadian Armoured Corps in Borden. Op 27 december 1943 gaat hij trouwen met Marie Elizabeth Cosgrave, die hij ontmoet heeft in 1942 in Thunderbay en ze gaan later wonen in 333 Wiley Street, Port Arthur, Ontario, Canada.

A black and white photograph of Orville Blackmon, a young man with short, light-colored hair, wearing a dark suit jacket and a light-colored shirt with a tie. The photo is mounted on a registration card. To the right of the photo is a circular stamp that reads "CANADA JUN 2 1943". Below the photo is a form titled "PARTICULARS OF NATIONAL REGISTRATION, NAME AND ADDRESS OF HOLDER". The form contains the following information: ELECTORAL DISTRICT No. 108 Grey North (NAME); POLLING DIVISION No. (NAME IF ANY); NAME OF HOLDER (PRINT IN BLOCK LETTERS) ORVILLE BLACKMON; FULL POSTAL ADDRESS OF HOLDER (BLOCK LETTERS) R.R. #4, Owen Sound, Ont.; SIGNATURE OF HOLDER Orville Blackmon.

Bron: Stichting Tremele

Na het verlof van 14 dagen om te gaan trouwen met zijn grote liefde Marie Elizabeth meldt Orville zich weer in Camp Borden. Waar hij slaagt als een gekwalificeerd chauffeur. En op 8 mei 1944 verlaat hij Canada en gaat naar Engeland voor verdere training. Op 30 juli komt Orville met zijn regiment aan in Frankrijk en op 8 augustus wordt hij ingedeeld bij het 8th Reconnaissance Regiment.

De hoofdtaak van het 8th Reconnaissance Regiment is om verkenningswerk te verrichten voor de 2nd Canadian Infantry Division. Het

8th Reconnaissance Regiment zorgt voor de verkenningsfunctie tijdens de opmars van het Eerste Canadese Leger oostwaarts vanuit Normandië, tot aan en over de Seine.

De mobiliteit en kracht van het 8th Reconnaissance Regiment laat men zien tijdens de bevrijding van Orbec in Normandië.

Bron: *cparama.com*

Van 21 tot 23 augustus 1944 is het de infanterie van de 2e Canadese Infanteriedivisie gelukt om oostwaarts omhoog te gaan naar de westoever van de rivier de Tourques, maar ze zijn niet in staat om een eerste bruggenhoofd over de rivier uit te breiden vanwege de aanwezigheid van vijandelijke posities in Orbec op de oostelijke oever. Honderden militairen van het 8th Reconnaissance Regiment hebben inmiddels mogelijke rivierovergangen ten noordwesten van de stad onderzocht. Ze slagen erin de rivier de Tourques over te steken, terug te keren naar Orbec en vallen de Duitse bezetters onverwacht aan vanuit het noorden en oosten. Het Duitse verzet in de stad wordt snel overwonnen en de opmars van de divisie naar de Seine kan worden hervat. Gedurende de opmars van de geallieerden is het regiment verantwoordelijk voor het bevrijden van vele andere steden in noordwest Europa. Ook vechten ze tijdens de slag om de Schelde en bevrijden Woensdrecht.

Na het mislukken van operatie Market Garden is de rivier de Waal de grens tussen bezet en bevrijd Nederland. Gelegerd in de omgeving van

Nijmegen zijn er veel verkenningen langs de rivieren met de Duitsers aan de ene en de geallieerde legers aan de andere kant van de rivier. Zo komt Orville en het 8th Reconnaissance Regiment terecht in het dorp Dreumel, waar ze vanaf 10 november in de bakkerij verblijven van de familie Lemmers.

Bron: Stichting Tremele

Nov. 1944: Manschappen van het 8th Canadian Reconnaissance Regiment bij het huis van de familie Rutten in Dreumel. Gehurkt en 2^e van links: Ken Blackmon

Over wat er op 9 december gebeurt met Orville Kenneth Alexander Blackmon in Dreumel beschrijft sergeant Earl Wrightman op de website Tremele.nl het volgende:

"We hebben gehoord dat er 's nachts veel activiteit is aan de overkant van de rivier, als we ingekwartierd worden in de bakkerswinkel. (Bakkerij Piet Lemmers, Rooijsestraat 4). Vaak genoeg maken we daar dan ook melding van in onze rapporten aan het hoofdkwartier van ons squadron. Op een dag wordt er opdracht gegeven de overkant te beschieten.

Ter voorbereiding stuur ik korporaal Ray Smith op pad om de schietresultaten te gaan bekijken met zijn verrekijker en mij de resultaten door te geven via de veldtelefoon. De officier die belast is met de

beschietingen heeft zijn mortierwapens op de dijk vlak tegenover de bakkerij geplaatst. Wij zijn gelegerd in de aangrenzende garage. Ik klaag bij mijn officier en vraag hem ervoor te zorgen dat de granaatwerper ergens anders komt te staan, omdat we bij Duits tegenvuur gevaar kunnen lopen. Als hij terugkomt vertelt hij mij dat zijn verzoek is afgewezen en aangezien de andere officier dezelfde rang als hij heeft, kan er door hem niets meer gedaan worden. Na een paar schoten geeft korporaal Smith door dat de schoten geen doel treffen. Ik loop naar de officier bij de granaatwerper om de correcties door te geven, maar deze is al in grote haast bezig zijn spullen te verplaatsen. Hij vertelt dat het niet verantwoord is om daar te blijven.

Het is inmiddels een uur of twaalf geworden en ik besluit dat het tijd wordt om wat te gaan eten. Daarom geef ik Trooper Blackmon opdracht aardappels te gaan schillen. Hij klaagt normaal nooit als hij opdrachten krijgt, maar nu zegt hij: "Maar sergeant, dat heb ik gisteren ook al gedaan!" Ik zeg tegen hem: "Sorry Blacky," (de soldaten kennen elkaar meestal alleen maar bij hun bij- of achternaam), "maar iedereen is nu druk bezig, dus er zit niks anders op. Maar ik beloof je dat ik het een andere keer goed zal maken." Blacky accepteert dit en - gezeten op een rantsoenkist - gaat hij aan de slag.

De Hollandse huizen hebben stevige vloeren. Terwijl we hier ingekwartierd worden, hebben we uit voorzorg tegen eventueel granaatvuur al onze vluchtroute naar de kelder bekeken. Op dat moment vallen een aantal Duitse granaten vlak bij onze positie. Eentje ontploft op het pad net buiten de garage. Meteen springen we op en duiken de kelder in. Ik zie nog net dat Blacky voorovervalt van zijn rantsoenkist, en ik denk dat hij dekking zoekt.

Als het granaatvuur stopt, realiseer ik me dat we geluk hebben gehad. Ik geef opdracht te controleren of iedereen in orde is. Dan vertelt korporaal Smith me dat Blacky er niet is. Ik vraag de korporaal om hem te gaan zoeken. Hij komt weer vrij snel terug en zegt: "Earl, Blacky is dood!" Ik zeg: "Dat is onmogelijk, want ik heb niet gezien dat hij geraakt is." De korporaal neemt me mee naar boven en dan zie ik dat hij gelijk heeft. Er vloeit zwart bloed vanuit een wond achter zijn rechteroor. Het spijt me dat ik het zo precies vertel, want oorlog is dan ook bepaald geen pretje.

Trooper Blackmon is de chauffeur van korporaal Smith. Ironisch genoeg sterft hij in Holland op zijn 21ste verjaardag. Twee dagen later krijgen we toestemming om hem te begraven. Met een man of twaalf begeleiden wij Blacky, achter op een vrachtwagen, naar zijn graf. Het is de eerste keer

dat we zo gelegenheid krijgen om een van onze overleden kameraden de laatste eer te bewijzen.

Ik heb me altijd afgevraagd of zijn familie op de hoogte is van dit alles en hoe wij deze aardige jongeman missen. Ik geloof dat hij begraven is op het Canadese kerkhof in de buurt van Nijmegen. Ik ben blij dat ik dit verhaal mag vertellen, omdat ik vind dat de inwoners van Dreumel kennis moeten nemen van zijn dood."

Earl Wrightman, Belleville, Ontario (Canada) Sergeant C Squadron, 11 Troop. 8th Canadian Recce Regiment.

Trooper Blackmon wordt begraven op Nijmegen Canadian War Cemetery Jonkerbos. Hij laat een vrouw en zoon, Peter Francis Blackmon, achter die geboren is op 23 augustus 1944 en 5 maanden oud is.

Op 1 augustus 1945 wordt Orville Kenneth Alexander Blackmon herbegraven op de Canadese Oorlogsbegraafplaats in Groesbeek, graf **III. E. 4.**

'He died that his son might live in a world of peace'

Foto: Gijs Krist

Onderscheiden met: Canadian Volunteer Service Medal and Clasp, War Medal 1939 – 1945, 1939-1945 Star, France and Germany Star.

FACES TO GRAVES

Stichting Faces to Canadian
War Graves Groesbeek

Levensverhaal : Gijs Krist, Research Team Faces to Graves.

Bronnen:

Commonwealth War Graves.

Library and Archives Canada.

Canadiansoldiers.com

Wikipedia.

Earl Wrightman, Belleville, Ontario.

Archief Stichting Tremele

<https://tremele.nl/Oorlog/wo2/00nedindex/nindex.htm>

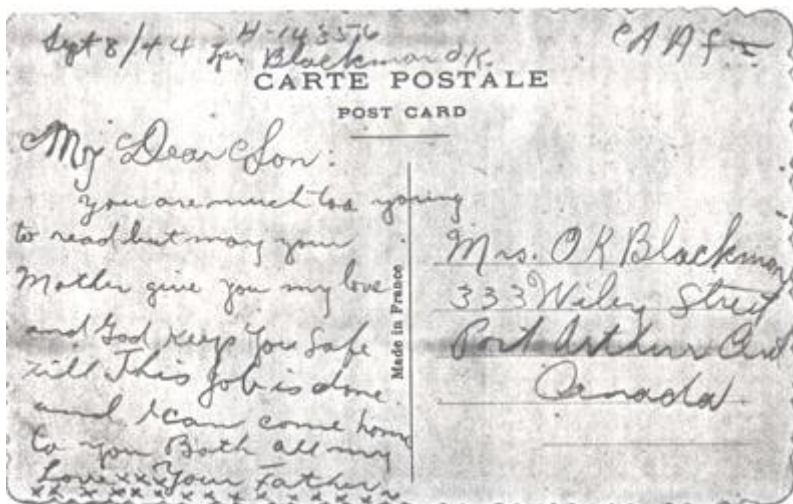

Op 8 september 1944
schreef Ken Blackmon:

"Mijn lieve zoon, je bent nog veel te jong om te kunnen lezen, maar ik hoop dat jouw moeder jou mijn liefde zal geven en dat God je zal beschermen totdat deze klus geklaard is zodat ik naar huis kan komen naar jullie twee.

*Veel liefs xxxxxxxxxxxx
je vader*

Bron : Stichting Tremele

De onderstaande brief heeft de zoon van Orville Kenneth Alexander naar de voorzitter van Stichting Tremele uit Dreumel gestuurd:

Beste meneer van Koolwijk,

Ingesloten vindt u een foto van mijn vader en zijn nationale registratiekaart uit 1943. Daarin staat dat mijn vader geboren is in Stratford, Ontario op 9 december 1924. Hij ontmoette mijn moeder in Thunderbay (Porth Arthur) in 1942 en hij voer als zeeman op de Grote Meren. Hij werkte als scheepsknecht. Hij gaf zich op als vrijwilliger in 1942 in Thunderbay. Hij trouwde in september 1943 met mijn moeder in Owensound. Toen hij naar Europa ging hielden ze contact via brieven.

Mijn vader was erg gelukkig toen ik geboren werd. (23 augustus 1944) Ook ingesloten is een kaart die hij voor mij naar mijn moeder stuurde. Ik zou het op prijs stellen indien u deze kaart bij zijn graf zou willen leggen om hem te laten weten dat ik de kaart ontvangen heb en nog steeds koester. Mijn moeder is nooit naar Nederland gegaan; ik bezocht zijn graf in 1995. Mijn vrouw en ik waren erg onder de indruk van het respect dat de mensen in Nederland tonen voor de omgekomen soldaten die daar begraven zijn.

Ik ben blij dat de herinnering levend gehouden wordt. Dank u wel daarvoor.

*Hoogachtend, Peter
F. Blackmon*

foto's Alice van Bekkum

Ieder jaar neemt Jos van Koolwijk uit Dreumel zijn klas mee naar het graf om respect te betuigen aan Ken Blackmon.